

PHI TIEN DU KIEM

VO HIEP KIEM HIEP

TIỂU THUYẾT

DEUXIÈME
SÉRIE
N° 22382

16 trang

Số 3

Giá 0\$03

87
2575

Ngày kia, đến địa hạt phủ Từ-Châu, đến trấn tây tìm vào nhà chợ ăn uống, nghỉ ngơi. Hôm sau đi đến một cái cầu đá kia liền ngồi xuống nghỉ chợt thấy một chàng đại-hán chạy đến như bay, lại trước mặt Liễu-nhân khoa quyền đánh luôn.

HỒI THỨ BA

*Khinh tài trọng nghĩa, anh em tỏ lòng trinh bạch,
Phủ cường trợ nhược lẳng, đạo phân rõ trắng đen.*

Nhắc lại Liễu-Nhân đi đến một cái cầu đá kia vừa đặt dít ngồi xuống, chợt thấy một chàng đại hán chạy lại khoa quyền đánh luôn, làm cho Liễu-Nhân ngẩn cả người ra, chẳng hiểu gì cả, vì đối với người kia Liễu Nhân từ xưa chưa từng quen biết, hẳn thù gì, nay bỗng dưng vừa đến đây sao hẳn, chẳng hỏi, chẳng han gì, lại đánh luôn như thế, nên cũng đánh vừa đỡ gạt, vừa hỏi, gã kia ta làm gì nhà ngươi, mà ngươi lại đánh ta như thế, hay ngươi định đón đường ăn cướp thì bảo ta. Nghe nói chàng đại-hán quát lên, thôi ngươi đừng vờ nữa, biết điều đem giả em gái ta đây thì ta tha cho, nếu không ta quyết liều mạng với ngươi phen này, dù có chết cũng không cần, miệng nói tay đánh, chân đá, tới lấp, làm cho Liễu-Nhân vừa tức vừa buồn cười, bỗng dưng phải cái vạ vệt, mà giảng giải thế nào gã kia cũng không nghe, cứ lấn vào đánh thực mạng.

Biết, không thể lấy nhờ giảng giải được, Liễu-Nhân bèn lừa cho gã kia sông vào, dùng hai tay đâm thẳng vào ngực mình, theo thế Song long xuất thủy, Liễu-Nhân liền nắm chặt lấy cả hai tay chàng đại hán lại, làm cho hấu vùng vẫy kêu đau rầm lên thì Liễu Nhân bảo rằng : Hảo hán thực là người lỗ mãng quá, ta là người ở xa vừa mới đến đây, không quen thuộc ai, sao hảo hán dám vu cho ta bắt em gái hảo hán là nghĩa thế nào. Vậy ngươi nhìn lại xem có phải ta không. Gã kia nghe nói vậy, biết mình nhầm, liền chấp tay vái Liễu-Nhân xin lỗi nói ; Xin sự phụ đại xá cho tiểu tử, vì quá nóng nên chột nhầm, thực là không

may cho tiểu tử gặp việc ức quá nên sinh ra cuồng dại như thế. Liễu-Nhân liền nói: hảo hán chớ quan tâm, đã là nhằm thì thôi ta cũng không chấp, còn việc lệnh hiền muội bị ai bắt, hảo hán có thể cho bản tăng biết được không, họa may ra bản tăng có thể giúp đỡ được ít nào chẳng. Chàng đại-hán nghe nói, nét mặt lộ vẻ âu sầu, buồn bực, ngậm ngùi một lúc rồi nói: Xin đa tạ sư phụ có lòng thương ra tay cứu giúp cho anh em tiểu-tử được có cuộc đoàn viên, ơn ấy anh em con xin ghi lòng tạc dạ không bao giờ quên được. Thưa sư phụ nguyên tiểu-tử họ Lãng tên Vân-Chí, người ở trấn này, tiểu-tử có người em gái tên gọi Lãng-tiêu-Phượng nhan sắc cũng có vẻ hoa nhường nguyệt thẹn nhà chỉ có hai anh em tiểu-tử mở một ngôi hàng tạp hóa để làm kế sinh nhai, còn song thân tiểu-tử đều quy âm cả rồi.

Nhân sáng hôm nay tiểu-tử ra ngoài thành mua bán ít hàng hóa ở nhà chỉ có mình tiểu muội trông nom, khi mua xong, giờ về đến nhà thấy đồ đạc lỏng chổng, bừa bãi, các người lân bang đứng đông chật cả nhà, họ thấy tiểu-tử về thì xúm lại bảo rằng: Nay anh Lãng-Vân-Chí! đi đâu đến giờ mới về, ở nhà người ta bắt mất lệnh muội đi rồi, nghe họ nói tiểu-tử hỏi ai bắt ai bắt! họ đều nói có một vị hòa thượng mặt mũi cực kỳ hung ác ở đâu đến sông vào ôm lệnh muội mà chạy.

Chúng tôi thấy lệnh muội kêu cứu chạy ra, đuổi đánh nhưng bản lĩnh nó giỏi quá, nên có mấy người liều sông vào định cướp lệnh muội lại, đều bị nó đánh ngã lăn ra cả, cũng vì nó hung tợn quá, nên đành để nó chạy thoát, tiểu-tử hỏi, nó chạy về phía nào lâu hay mới chạy, họ đều nói nó mới chạy khỏi một lát thì anh về, và nó chạy về phía Thạch-khâu, anh đuổi theo ngay bây giờ, có lẽ kịp, tiểu-tử liền vội vàng chạy đến đây thì gặp sư-phụ, trong lúc hốt hoảng, tiểu-tử nhận nhầm là kẻ kia nên chót mạo phạm xin sư-phụ rộng xét tha cho và xin người rủ lòng từ-bi, ra tay giúp tiểu-tử tìm họ tiểu-muội, ơn ấy anh em tiểu-tử xin tạc dạ ghi lòng. Nếu muốn một không cứu

được tiểu-muội thì tiểu-tử còn mặt mũi nào sống ở trên đời này nữa, nói đoạn quỳ xuống, dập đầu lạy Liễu-nhân. Liễu-nhân đỡ dậy nói: thôi hảo-hán bắt tất phải ưu phiền cho lắm, tôi thiết tưởng việc này chắc còn nhiều điều ủy khúc, nhưng thế nào bần-tăng cũng giúp hảo-hán tìm cho được lệnh muội mới nghe.

Sau Liễu-nhân lại hỏi Lăng-vân-Chí từ xưa có quen biết ai là người sang trọng, danh giá không. Lăng-vân-Chí nói: Thưa sư-phụ tiểu-tử là kẻ bần hàn, đâu dám chơi bời, quen biết với những người đó. Chỉ là một điều này: Nguyên cách đây chừng nửa tháng, có một hôm tự nhiên Lưu-công-tử, con quan Tri-phủ hồi-hưu, ở Lưu gia-trang bên trấn Bắc lại chơi chuyện trò, làm quen, được dăm ngày, ngày nào cũng đi lại hỏi han, chuyện này, chuyện khác, có khi đến chưa mới về, rồi đột nhiên, một hôm Lưu-công-tử đến mời tiểu-tử lại nhà hân uống rượu. hết sức từ chối chẳng được, nể quá tiểu-tử phải nghe, đến nhà hân uống rượu. Rượu nửa vơi, Lưu-công-tử, đem toàn những bả lợi danh, phú quý ra cám dỗ tiểu-tử, nghe dờm cả tai, nhưng tiểu-tử cũng phải ư là đối đáp cho qua, sau hân ngỏ ý muốn xin tiểu-muội làm tiểu-thiếp, hân nói thế trong lòng tiểu-tử đã tức lắm rồi, chỉ muốn giảng cho hân một bài học hay, nhưng nghĩ lại đối với những người như hân chỉ cạy thế cha mà ha hiệp lương dân, chơi bời lêu lổng, nói cũng phí lời lại thêm thù oán. Nên tiểu-tử bèn liệu lời từ chối không nghe, rồi cáo biệt ra về. Từ đấy nhất định không tiếp hân nữa. Liễu-nhân lại hỏi vùng này có ngôi chùa nào không? Lăng-vân-Chí bảo có, cách trấn Bắc vài ba dặm có ngôi chùa Thiên-Thông phong cảnh rất đẹp. Liễu-nhân liền bảo Lăng-vân-Chí đưa đến đấy.

Nhắc lại Lưu-công-tử, tên là Cẩm-hóa, chỉ vì thấy Lăng-tiêu-Phượng đẹp quá, khiến hân ngày đêm mơ tưởng, mê mết về cái miệng cười ha hả nở, má lúm đồng tiền, da trắng mịn màng, mơn mớn như đoá hoa xuân, nên hân chỉ muốn làm sao lấy ngay

được nàng về đề mà ôm ấp, nâng niu. Nếu Lăng-tiêu-Phượng là người ở trấn hắc, thì hắc có thể lấy quyền thế cưỡng bách được nhưng khốn nỗi lại là người ở trấn bạch, không thể mỗi lúc đem người đến cướp được, nếu cướp được thì cũng chẳng tha. Cho người dò hỏi đã chán, biết Lăng-vân-Chí cũng là tay đao đề, chẳng dễ trêu được. Bàn đi tính lại, sau nhất định sang chơi làm quen với Lăng-vân-Chí, định đem những mùi phú quý, vinh hoa ra cám dỗ anh em Lăng-vân-Chí, vì hắc nghĩ anh em Lăng-vân-Chí là kẻ nghèo hèn, chắc thấy sự giàu sang, sung sướng, thế nào cũng hăm. Hắc nghĩ thế thực là chí lý, nhưng có ngờ đâu Lăng-vân-Chí là kẻ anh hùng khinh tài trọng nghĩa, bản tính tuy thô lỗ, nhưng rất quang minh cương trực, rất ghét những kẻ tham quan, ô lại, ác bá cường hào, đối với những hạng người ấy hắc đều coi như kẻ thù, vì thế nên lưu cảm hóa không làm sao dụ được.

Bỏ thì thương, vương thì tội, mà vô kế khả tài, nghĩ vợ vẫn thành ra ốm yếu. Thấy con ốm, Lưu-Lâm lo sợ, đón thầy chạy thuốc. Ông lang nào cũng bảo là tâm tật, vì có việc gì không được toại trí nên trong lòng uất ức mà thành bệnh, muốn khỏi chỉ có cách là làm như nào cho công-tử được toại ý, bệnh tự khắc sẽ khỏi, Lưu-Lâm nghe ông lang nói thế, bụng nghĩ phân vân không biết con mình có điều gì uất ức mà lại không nói cho biết, đến nỗi rình ra ốm đau như thế, thôi để ta hỏi xem sao. Nghĩ vậy, bèn đợi lúc vắng vẻ, mơn man hỏi Cẩm-Hóa rằng : Con ơi ! nay ta với mẹ con, chỉ có mỗi một mình con, để mong sau này nương tựa, vậy con có điều gì không được vừa ý, hay bị ai hà hiếp, đánh đập thì con cứ nói cho ta biết ta sẽ có cách làm cho con được hả lòng, chứ sao lại một mình âm-thầm, giấu dối đến nỗi sinh ra đau yếu như thế này, nhớ ra có thể nào thì cái gia tài ước vạn kia để ai coi sóc, và cha mẹ thì mỗi tuổi một già, lấy ai khuya sớm cấy trồng. Vậy có thể nào con cứ nói, cho cha biết, cha sẽ hết sức giúp cho

Lưu-cảm-Hóa nghe cha hỏi thế, nghĩ cực thân òa lên khóc, rồi đem đầu đuôi câu truyện muốn lấy Lăng-tiêu-Phượng ra sao nói hết cho Lưu-Lâm nghe. Lưu-Lâm nghe con nói vừa thương vừa tức, liền an ủi con rằng: Cha tưởng việc gì, chứ việc ấy rất dễ, con cứ yên tâm thế nào cha cũng lấy được nàng Lăng-tiêu-Phượng về cho con mới nghe. Lưu-cảm-Hóa nghe cha nói thế, trong lòng khoan khoái bệnh nhẹ hẳn đi đến nửa. Ôi! con ma tình-ái, nó có mãnh lực gì mà làm cho người ta phải ốm đau, sầu não, có khi nguy tới tính mạng nữa.

Lại nói Lưu-Lâm hồi còn làm tri phủ Giang-Tân có biết một tên ác-tăng là Nguyệt-Không hòa thượng, một tay đại đao rất gớm ghê, sau hắn bị bắt được, Lưu-Lâm cứu cho, nay đến vùng Từ-Châu trụ trì ở chùa Thiên-Thông. Tuy bề ngoài khoáng áo cà-sa nhưng trong lòng thực độc ác hơn hùm beo, rắn rết, tuỉnh thoảng vẫ đi cướp của, giết người nhưng được Lưu-Lâm thường thường che chở, giúp đỡ cho nên không đến nỗi phải xuất hình, lộ diện. Nay nhân việc Lăng-tiêu-Phượng Lưu-Lâm sức nhớ đến Nguyệt-Không là người bản lĩnh siêu việt, có thể đảm đương được việc ấy, Lưu-Lâm liền sai gia đình đến Thiên-Thông tự mời Nguyệt-Không đến, đem công việc muốn cướp Lăng-tiêu-Phượng cho công tử ủy thác cho Nguyệt-Không thì Nguyệt-Không nhận nhời nói. Cảm ơn ân công bấy lâu che chở, giúp đỡ cho bản tăng, dù bản tăng có phải xả thân báo đáp cũng vui lòng, huống chi một việc nhỏ mọn này có khó nhọc gì ân công phải bận lòng suy nghĩ. Vậy xin ân công cứ yên lòng chắc ở như bản tăng.

Bây giờ chỉ xin ân công cho vài tên người nhà đưa bản tăng sang đây, rồi quay về đem một cỗ kiệu lên chùa, đợi sẩm tối cho nàng lên kiệu, đóng kín cửa lại khiêng về nhà, như thế cho khỏi mang tiếng ân công, và chúng hết đường rò hỏi, còn sau này có đưa nào lên chùa tìm kiếm thì bản tăng sẽ liệu. Lưu-Lâm nghe nói liền sai hai tên gia đình khỏe mạnh đưa Nguyệt-Không sang nhà Lăng-vân-Chí. Nguyệt-Không bèn từ biệt Lưu

Lâm, vác thiết-trượng ra đi theo hai đứa trang đình dẫn đến nhà Lãng-vân-Chí rồi chỉ cho Nguyệt-Không biết, đoạn quay về Nguyệt-Không đợi hai đứa đi khỏi, liền ngênh ngang vác cây Thiết trượng, phưỡn bụng đi vào hàng Lãng vân Chí lại may gặp lúc Lãng vân Chí đi vắng, nên hần tự nhiên xông vào bắt Lãng-tiên-Phượng, một cách rất dễ dàng, tuy cũng có người đón đánh, nhưng toàn là hạng dân quê cả nên chẳng ai làm gì được hắn, thế là hắn cứ một mạch chạy thẳng về Thiên thông tự.

Nhắc lại Lãng-vân-Chí và Liễu-Nhân, cùng nhau theo đường sang Bắc trấn, chạy như bay, khi lên đến quan lộ, chợt thấy đằng xa có một vị hòa cấp một người coa gái chạy vùn vụt như bay đến một ngôi chùa trước mặt rồi vào đấy. Lãng vân Chí và Liễu nhân trông thấy cố liệu đuổi theo, đến nơi thấy cổng chùa đóng im ỉm, yên lặng như tờ, nhìn lên bức hoành phi treo trước tam quan mới biết là chùa Thiên Thông.

Liễu-Nhân liền bảo Tăng-Vân-Chí, dám cổng gọi ầm lên, một lúc lâu mới thấy người ra mở cổng hỏi. Ai muốn hỏi gì mà làm ầm lên thế, Liễu-Nhân liền chấp tay vái nói, thưa sư huynh tiểu tăng muốn vào yết kiến Nguyệt-không sư-phụ, vậy xin sư huynh vào nói giúp cho, Vị sư đó nghe Liễu-Nhân nói thế thì cau mặt lại gắt. Hôm nay sư-phụ tôi bận không tiếp được, đề đến mai, nói đoạn. quay vào chực đóng cổng lại thì Liễu-Nhân đã sẵn vào đứng án ngữ ở giữa cổng làm cho vị hòa-thượng ấy nổi giận, dơ tay ra định gạt ngã Liễu-Nhân ra ngoài ai ngờ vừa dơ tay đã bị Liễu-Nhân đá cho một cái bằng giới đánh, bắn xa đến vài trượng. Kêu la rầm rĩ, rồi vùng dậy, chạy vào trong chùa Liễu-Nhân và Lãng-vân-Chí cũng ung dung đi vào đến sân, đã thấy hai tên ác Tăng, mặt mũi, dữ tợn, dáng đi hùng tráng sẵn sẵn đi ra, chúng chợt thấy hai người liền đứng lại quát. Các người không sợ chết dám đến đây hành hung đánh đồ đệ của ta, giới thật ! Liễu-Nhân thấy chúng nói vậy, cười hi hi, tiến lại gần chấp tay thì lễ nói. Thưa nhị vị sư-

phụ tiểu-tăng ở xa đến đây, được nghe danh Nguyệt Không sư-phụ như sấm dậy bên tai, nay nhân cùng tiểu đồ qua đây, nên muốn vào bái yết.

HỒI THỨ TƯ

Đôi trắng thay đen, tham quan bảy meo hiềm.

Phân tường thiện ác, Hiệp tăng nào công đường.

Al nói Liễu-Nhân nói vì nghe danh Nguyệt. Không nên muốn vào bái yết thì chợt thấy vị hòa-thượng bèo đỏ, hình dung mập mạp, mặt mày dữ dội, mồm to, mắt sếch, coi ra một tên dâm tăng ác liệt, tiến đến trước mặt Liễu-Nhân phưỡn bụng ra nói. Hòa-thượng kia, mở mắt ra nom cho rõ, chính ta là Nguyệt-Không Hòa-thượng sư trưởng-chùa Thiên-Thông đây, người đã muốn bái yết ta, sao không mau quỳ xuống lễ đi, bằng không cắt ra khỏi chùa này mau, nếu còn lười thôi ta sẽ sé sác ra bây giờ. Liễu-Nhân ôm bụng cười khanh khách, nói, gớm, sư-phụ làm hăng quá, cùng cảnh xuất gia với nhau, có việc vui mừng lại dẫu không cho anh em chén mấy. Nguyệt-Không sư-huynh tẻ thực, nói song lại cười, làm cho Nguyệt-Không tức lộn ruột. diên người chọn mắt quát. Tên cầu Tăng này diên sao, mà ăn nói hồ đồ làm vậy, ta đây là kẻ xuất gia làm gì có việc vui mừng mà người đòi uống rượu, thôi, khôn hõn cắt ngay, không ta cho một trượng nát sọ ra bây giờ nói đoạn giờ cây thiết trượng lên, tiểu nhân thấy thế vẫn ung dung cười nói, sư-huynh cứ vờ mãi, mới bắt được cô gái đẹp như thế mà còn chối không có việc gì vui mừng, lại tẻ nữa là không cho uống rượu thì thôi, còn dọa đánh nữa ghê nhỉ.

Nhưng này, ta nói thực cho người biết và khuyên người nên biết điều mau đem nàng Lăng-tiêu-l'huợng ra giả cho anh nàng là Lăng - vân-Chi đây, thì muôn việc điều thôi, nhược bằng

bướng bình không nghe ta sẽ làm cở cả bọn người cho mà xem, thôi biết điều nghe ta, kéo sau hối lại không kịp. Nguyệt không biết việc đã bại lộ liền hét lên một tiếng, vung thiết trượng, nhằm đầu Liễu Nhân đánh xuống, khí thế coi nặng như mấy nghìn cân gieo xuống rất gớm ghê, mãnh liệt. Chỉ thấy Liễu Nhân, chẳng chút vội vàng ung dung mỉm cười, ngoắt một chiếc như én luôn mây trăng mình tránh khỏi, rồi vụt một cái từ miệng Liễu Nhân bay ra một đạo bạch quang sắc trắng như tuyết khí lạnh như băng, tiếng kêu vù như gió, nhanh như luồng chớp bay thẳng đến đầu Nguyệt-Không. Một tiếng hét thất thanh, kinh rợn, khiến người ngoài nghe thấy mà dựng tóc, rụng mình, nhắm cả mắt lại, khi mở ra chỉ thấy cái thân mập mạp của Nguyệt-Không như cây gỗ mục đổ nhào, lăn khểnh ra, đầu một nơi mình một nẻo, ở cổ một tia máu đào, phun ra như suối. Còn một tên chạy mất tự lúc nào rồi.

Giết được Nguyệt-Không rồi Liễu-Nhân liền cùng với Lăng-vân-Chí sông lên chùa, sục sạo tìm kiếm, phá phách hết nơi này, chốn khác, vào mãi phía trong gần sau chùa mới tìm thấy Lăng-tiên-Phượng bị chúng trói ở trong một cái phòng nhỏ, Lăng-vân-Chí liền chạy lại cởi chới cho em, thấy đầu tóc rũ rượi thì lấy yếm thương xót lắm anh em nhìn nhau, mừng mừng tủi tủi, chừa chan, cảm động chẳng nói lên nhời, chỉ thấy hai hàng nước mắt về sự sung sướng quá mạnh mà nhỏ rơi thánh thót.

Đứng trước cái cảnh ấy, ai là người có cảm giác chẳng phải bồi hồi tắc dạ, và mừng thay cho anh em Lăng-vân-Chí, Một lúc sau Lăng-vân-Chí dắt em đến trước mặt Liễu-Nhân quỳ xuống, cúi đầu làm lễ tạ ơn cứu giúp Liễu-Nhân đỡ dậy an ủi vài nhời, rồi ba người cùng nhau ra khỏi Thiên-Thông tự, về Tây-Trấn.

Khi về đến nhà Lăng-vân-Chí, bọn lân bang súm lại hỏi thăm, mừng rỡ Lăng-vân-Chí đều tỏ lòng cảm ơn và đem truyện gập

được Liễu-Nhân nên mới giết được Nguyệt-Không cứu được Lăng-tiêu-Phượng thuật cho mọi người nghe song, ai nấy đều sợ ma Nguyệt-Không và chúc tụng Liễu-Nhân là vị phật sống. chuyện vãn một lúc mọi người về hết, Lăng-vân-Chí liền bảo em làm cơm thết đãi Liễu-Nhân cực kỳ long trọng. Trong khi uống rượu, Liễu-Nhân khuyên Lăng-vân-Chí nên đem em đi nơi khác mà an cư lập nghiệp. đừng nên ở đây nữa mà sinh ra nhiều sự rắc-rối, hiểm nghèo, vì đã có kẻ lập tâm mưu hại thì biết làm thế nào mà phòng cho xiết được. Lăng-vân-Chí vâng lời, nói : thưa sư-phụ, tiểu-tử cũng định thế vì tiểu tử có người cô buôn bán rất lớn ở tỉnh chức-lệ, nên tiểu-tử định đem tiền muối sang đây nhờ bà cô trông nom, giầy bảo giúp. Liễu-Nhân nói : nếu vậy thì hay lắm, hảo hán nên thu xếp ngay bây giờ, để mai lên đường sớm, còn tôi đến mai cũng xin từ biệt bảo hán để đi, vì còn nhiều việc khác đương chờ tôi kia. Lăng-vân-Chí vâng lời, bảo em thu xếp gói ghém tiền nong và những thứ cần dùng, còn đồ đạc, cửa nhà đem bán lại cho người khác.

Lại nói về Lưu-Lâm tuy nhờ được Nguyệt-Không nhưng trong bụng vẫn phấp phồng, lo lắng nên hẳn lại sai thêm mấy tên trang đinh lanh lợi, đi làng vắng gần chùa để nghe ngóng xem có xảy ra việc gì trắc trở thì lập tức về báo cho hẳn biết. Đến trưa thấy một lũ bốn thằng trang đinh với một vị hòa thượng hốt hoảng chạy về, trông hình dáng đứa nào cũng nhớn nhác, như bị ma đuổi, thở hổ hê, hồn hên vào đến nơi chỗ Lưu-Lâm đều quỳ xuống trình bày đầu đuôi mọi việc xảy ra những thế nào nhất nhất kể cho Lưu-Lâm nghe. Nghe cũng nói Lưu-lâm hồn vía rụng rời, hấp tấp hỏi : thế chúng nó có đến đây không, nếu nó đến thì phen này tất chết, vừa nói vừa run lên như nhái đập. Tên ác tăng kia cũng sợ, bèn nói với Lưu-lâm cho người đi dò xem chúng có đến đây không, hay làm gì thì phải về báo ngay để liệu, Lưu-lâm nghe nói thế mới hoàn hồn, gật đầu khen phải, liền sai người đi. Còn Lưu-lâm ở nhà đi đi, lại lại, chốc chốc, lại

vò đầu bứt tai ra dáng tức bực lắm.

Mãi đến sẩm tối, mới thấy hai đứa về, Lưu Lâm, sỗ lại hỏi thì chúng nói anh em Lăng-vân Chí đã bán hết cửa nhà đồ đạc, định đưa nhau đi phương khác, bao giờ đi, và lão hòa-thượng có cùng đi với nó không, đó là lời Lưu-Lâm rồn hỏi hai tên kia thì chúng nói : sáng mai mới đi mà bình như lão hòa-thượng ấy đi phương khác chứ không đi cùng với anh em Lăng-vân Chí. Lưu-Lâm nghe nói nhảy lên, khoa tay, múa chân nói, thực là giới giúp ta phen này thế nào cũng bắt được Lăng-tiên-Phượng mới nghe Sáng sớm hôm sau, Lưu-Lâm liền gọi mấy lên giáo đầu đả thủ và cả tên ác-tăng ở chùa Thiên-Thông chốn thoát đi giúp. Được lệnh hủ sai, chúng như lũ chó săn được buổi vào rừng sủa đuổi thú vật cho người bắn, anh nào, anh nấy, húc hặc, hăm hè, dương oai, điệu võ rầm rầm kéo đi.

Khi đi đường, chúng bèn chia nhau đi tản nát ra mà theo hót anh em Lăng vân Chí, lập tâm định để ra khỏi thành thì hạ thủ.

Lại nói sáng hôm sau anh em Lăng vân Chí, từ biệt lân bang, chia tay cũng Liễu nhân lên đường đi lánh nạn, dạ thấp thỏm, những muốn mọc cánh mà bay cho chóng xa nơi miệng hùm, nọc rắn, nhưng có biết đâu, mình muốn tránh hùm beo ra đi, lại bị một đàn lang, sói theo rình, thực là hồng nhan đa truân, anh hùng lắm nạn. Đi đến quá trưa đã cách khỏi Từ-Châu hơn mười dặm, bụng đã thấy đói, anh em Lăng-vân-Chí bèn tìm chỗ bóng mát ngồi nghỉ, rồi lấy lương khô ra ăn, đang lúc anh em ăn uống, truyện trò chợt thấy một bọn chừng vài mươi đứa ăn mặc ra lối trang đình, đi theo một vị hòa thượng, mày râu, mắt ta, dáng điệu cực kỳ hung-ác, chúng xô nhau, reo hò chạy lại vây lấy anh em Lăng-vân-Chí, làm cho Lăng-tiên-Phượng sợ run lên, nép vào gốc cây, còn Lăng-vân-Chí thấy vậy biết có sự chẳng lành liền cầm côn đứng thủ thế trước, thì trông thấy tên ác-tăng, nhận rõ chính là đứa gặp

ở chùa Thiên-Thông đứng cạnh Nguyệt-Không, vì nó thấy Liễu-nhân phun kiếm giết Nguyệt-Không, biết không thể địch nổi nên chồn thoát, nay gặp tất là chẳng hay cho mình rồi, Nghĩ vậy Lăng-vân-Chí lấy làm lo lắng, đang lúc tiến thoái lưỡng nan, đã thấy tên ác-tăng tiến lại cầm giới đao chỉ vào mặt Lăng-vân-Chí quát : thằng chó chết này sao dám giết tên hòa thượng khốn nạn nào đến giết sư-huynh ta, bây giờ định trốn đi đâu cho thoát khỏi tay ta. Thôi biết điều đưa tay cho ta chới lại đem về cho Lưu-trại-chủ, họa may còn có cơ sống được, nếu không để ta phải ra tay thì nhà ngươi sẽ chết. Lăng-vân-Chí nghe nói nổi giận quát lớn lên rằng :

— Tên ác tăng chết hệt kia ta đường đường một đứng trượng phu khi nào lại phải đưa tay cho người chới, có phải khinh ta không có bản lĩnh giết được người sao, nói đoạn múa côn đánh luôn Nguyệt-Tận thấy vậy cả giận liền vũ động thanh giới đao như luồng gió lốc, xông vào đánh Lăng-vân-Chí rất kịch liệt, bọn trang-dinh cũng ùa vào bắt Lăng-tiên-Phượng và đánh giúp Nguyệt-Tận.

Lăng-Vân-Chí tuy giỏi, nhưng địch sao lại được Nguyệt-Tận, lại thêm lũ trang-dinh xông vào đánh giúp, làm cho Lăng-Vân-Chí, đốn đờ cuống quít, hoang mang, đang lúc muôn phần nguy hiểm lại nghe thấy tiếng em kêu cứu, thành ra hơi chậm tay một tí đã bị chúng gạt mất côn, xông vào ôm lấy, vật xuống, chới lại, làm cho Lăng-vân-Chí tức quá, lồng lộn, cời ửi rửa luôn mồm, chúng bắt được anh em Lăng-vân-Chí rồi, cho lên kiệu đóng kín cửa lại khiêng về Sầm tối về cén Lưu-gia-trang, chúng bèn đem Lăng-tiên-phượng rớt vào buồng còn Lăng-vân-Chí đem lên trình Lưu-Lâm, lập tức Lưu-Lâm sai trang-dinh áp giải lên Phủ, còn bắn cuối ngựa đi trước đến phủ Từ-Châu vào thẳng nội đường của viên tri-phủ Triệu-cần nhân tức là cậu ruột hắn. Nói đến Triệu-cần-Nhân, tri-phủ Từ-Châu, ta cũng nên biết qua cái tiểu-sử của hắn một tí cũng phải là ruộm vậy.

Triệu-càn-Nhân nguyên là người phủ Tầu - Khánh, học hành cũng khá, cùng với em là Triệu-kim-Hoa mở ngôi hàng tạp hóa ở đây buôn bán, nhờ được cái trí thông minh, dạ cần mẫn và tài giao thiệp nên buôn bán mỗi ngày một phát đạt, chỉ mấy năm đã trở nên một thương gia có tiếng ở vùng ấy còn nhan sắc Triệu-kim-Hoa cũng mướt mà sắc sảo, tóc mây, mày liễu, môi son. má phấn. Nhan sắc nàng,

*Dẫu chẳng phải ngọc ngà kỳ dị,
Nhưng cũng trong ý nhị thanh tân*

Kề cung số của nàng cũng khá, không đến nỗi hồng ngâm chuốt vọc nên có người mách mỗi nàng lấy quan Tuần-phủ tỉnh đó làm tiểu-thiếp, được cái khéo chiều quan-lớn, nên ngài rất mến yêu, quý hóa, Được hơn một năm chẳng may bà lớn, vợ cả quan Tuần chết, năn được quan yêu, nên từ địa vị tiểu thiếp lên bậc mệnh phụ chỉ một bước. Từ đây khỏi phải than thân lẽ mọn, làm mướn không công, tha hồ uốn éo, miệng én lưỡi oanh, khi khoe hạnh, khi nét ngài, khi n.âm ngời nguyệt, khi cười cợt hoa, làm cho quan Tuần với cái tuổi ngoại ngũ tuần lắm lúc phờ râu, chớn mắt, mê mệt vì tình, nên Kim-Hoa muốn gì quan cũng chiều, nói gì quan cũng nghe. Triệu-càn-Nhân biết em được quan Tuần sủng ái, nên từ địa vị nhà buôn, hẳn muốn trở lên bậc phụ mẫu dân.

Muốn vậy hẳn bèn lên chơi với em và ngỏ ý muốn nhờ em xin quan Tuần giúp cho một chân Tri-huyện. Nghe anh nói, Kim-Hoa cũng muốn anh làm nên, cho riệu tổ, vinh tông. nên nhận nhời, rồi bảo Triệu-càn-Nhân cứ về, hễ khi nào được thì cho người xuống nhà bảo Triệu-càn-Nhân mừng lắm liền từ biệt em đi về.

Lại nói Kim-hoa từ khi nhận nhời giúp anh, thì những lúc trướng loan, trung gởi, Kim-hoa hết sức yêu cầu với quan Tuần giúp cho anh mình được thành danh phận thì quan Tuần bằng lòng giúp ngay.

Thế rồi chẳng bao lâu, gáp chân Tri-huyện khuyết, quan Tuần hết sức vận động cho cái nhân kế vào đấy. Triệu-càn nhân này đã đường đường một viên tri-huyện tha hồ rở tai kinh doanh, đổi trắng thay đen, mà bóc lột túi dân đen. Được mấy năm vì khéo cùỉ luồn, lạy lục, nên được bổ làm Tri-phủ Từ-châu đường thanh văn tha hồ nhẹ bước, túi tham quan rộng mở mà vợ, nhân tiện gần Triệu-càn-Nhân nên Lưu-Lâm cậy thế cậu làm quan phủ sở tại tha hồ hống hách, cậu cháu cùng nhau kết vây cánh, coi dân Từ-châu như lợn bò, tha hồ, mổ sẻ, vợ vét, cốt sao ních cho chặt túi thì thôi. Nay nhân gặp việc cướp Lăng-tiêu-Phượng không được, lại bị người giết mất Nguyệt-Không nên Lưu-Lâm bàn với Triệu-càn-Nhân lập án khép cho Lăng-vân-Chí là đồ đảng của tên Giang tân đại đạo và đem người về chùa Thiên-Thông, giết Nguyệt-Không, để chiếm chùa, làm nơi tụ hội, đem chém đi, để nàng Lăng-tiêu-Phượng thấy không còn ai thân thích nữa tất phải bằng lòng lấy con mình.

Thực là Lưu-Lâm, dụng tình rất thâm độc, hơn giống sài-lang muốn lấy em người ta cho con mình lại sui người giết anh đi mà hòng người em người ta nghe, thật là quá tưởng vậy.

Triệu-tri-phủ nghe Lưu-Lâm nói song gật đầu khen phải, rồi truyền đem Lăng-vân-Chế giam vào ngục để mai tra xét.

Nay nhắc tới Liễu-Nhân đợi anh em Lăng-vân-Chí để khỏi rồi cũng lững thững ra đi, lang thang hết chốn này sang chốn khác, vừa đi, vừa để ý rò tìm, nghe ngóng tin tức kẻ thù của mình là Lã-triệu Lân. Một hôm đi đến cổng phủ Từ-Châu, để ý thăm nghe, thấy mọi người thì thảo bàn bạc, họ nói, ghê thật! đêm hôm qua nghe trong phủ mới bắt được tên cướp rất lợi hại ở giang-tân lần đến địa hạt ta, giết mất nhà sư Nguyệt-Không ở trên Thiên-Thông tự bên trấn Bắc, bây giờ sắp đem ra tra tấn đấy. Liễu-Nhân nghe họ nói trong lòng kinh nghi, chợt thấy

hai người đi qua liền chấp tay thi lễ hỏi, vừa rồi tôi thoáng thấy nói quý hạt mới bắt được tên Giang tân đại đạo phải không? nếu hai ngài có biết xin nói cho bản tăng nghe mấy, vì bản tăng là sư đi quỳ cầu giáo của thập phương, nên có nghe thấy người ta đồn tên Giang tân đại đạo lợi hại lắm cơ mà. Vậy ở đây làm thế nào mà bắt được nó thì tài thực, và không biết tên nó là gì? Một người nhiều tuổi hơn, ra dáng thông thạo nói. Thừa sư-phụ, đáng lẽ tôi cũng chẳng biết rõ lắm, may tôi có người em vợ làm lính hầu cận quan phủ đây, tối hôm qua về chơi, nói chuyện mới biết Cậu nó nói, vừa rồi có cháu Triệu-chi-phủ, là Lưu-Lâm ở Lưu-gia-trang bên trấn bắc, bắt được tên đồ đảng của thằng Giang tân đại đạo, tên là gì Văn-Chí ấy, tôi quên khuấy đi mất, giải lên trình Triệu-tri-phủ, rồi đem giam ở ngục để hôm nay xét, cậu nó, chỉ nói đến thế rồi lại vội vàng vào phủ ngay, vì nghe nói quan lớn ngài khắc nghiệt lắm, hễ ai nhớ một tí, trái ý ngài thì phi tù tội, cũng ốm đòn. Liễu-Nhân nghe người ấy nói xong, liền vái chào hai người rồi đi đến trước công phủ nghe ngóng.

Được một lúc thấy trong phủ, nổi ba hồi trống, đó tức là khẩu hiệu lúc quan sắp ra công đường xét án, Liễu nhân liền lảng ra một chỗ khuất, thỏ kiếm quang bay vào, nấp trên mái sảnh đường, độ đập bã trầu thì thấy quan phủ bệ vệ ra ngồi trước công án rồi truyền giải Lãng-văn-Chí lên bắt quý xuống song Triệu-tri-phủ vỗ án quát hỏi.

- Gã kia có phải Lãng-văn-Chí không?

— Sao đang lúc thanh thiên, bạch nhật này người dám đem người lại cướp chùa Thiên-Thông, giết Nguyệt-Không hòa thượng đầu đuôi thế nào phải khai cho thật, nếu man trá, ta sẽ dùng trọng hình tra tấn, Lãng-văn-Chí thưa, xin quan lớn, dè giời soi xét, cho tiểu dân, xưa nay vốn là người lương thiện, chưa từng làm điều gì trái với lương tâm cả, việc này là tại Nguyệt-Không

cướp em của tiểu-dân định đem về cho Lưu-trại-chủ, vì trước Lưu-công-tử có hỏi lấy em tiểu dân làm thiếp, không được, nên mới thuê Nguyệt-Không đến cướp nên tiểu dân phải đuổi theo bắt lại, thì may gặp Liễu-Nhân hòa thượng, giữa đường thấy sự bất bình mà ra tay phò trợ.

Liễu-nhân hòa-thượng có cùng tiểu-dân đuổi đến chùa Thiên-Thông vào nói với Nguyệt-Không xin đem giữ âm tiểu-dân, ai ngờ Nguyệt-Không là phường ác tăng, cậy có thế lực của Lưu-trại-chủ, nên nhất định không nghe, lại đem đồ-đệ ra định đánh giết tiểu-dân, vạn bất đắc dĩ, nên Liễu-nhân hòa - thượng phải phun kiếm giết đi, đầu đuôi như thế, tiểu-dân cứ thật tường khai, cúi xin quan lớn xét cho tiểu dân nhờ. Triệu Tri-phù nghe Lăng-văn Chí nói vậy thì quát rằng: Người ăn nói thực hồ đồ, người bảo Nguyệt-không cướp em người sao không lên trình với bản phủ, lại dám tự tiện đem người hành hung giết bậy lại còn vu hãm cho người. Có phải người khinh bản quan không có phép bắt người phải tự thú hay sao. (Còn nữa)

ĐIỀU LỆ CUỘC THI CÓ GIẢI THƯỞNG TIẾP THEO

Mấy điều cần thiết

Các bạn dự thi nên nhớ:

Khi làm xong ba câu đố các bạn phải biên chép cho sạch sẽ vào tờ giấy (feuille double) cho vào phong bì tem gửi đến nhà dịch giả, và phải nhớ đính theo bản dự thi. Nếu bạn nào quên không đính bản dự thi thì các câu giải coi như không có giá trị gì.

Các bạn đón xem quyền lợi tư sẽ có câu đố

Văn Kiêm

Kính cáo.

Imo Le-Cuong - Hanoi

certific exact 2000F+
Hanoi le 17-11-36
Leuong